

ved Indskrænkning af Arbejdstiden, og det vil hverken det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds eller den ærede Minister kunne benegte. En Indskrænkning af Arbejdstiden turde være et Moment, som maa tages i Betragtning, naar der er Tale om at staa mere Arbejde — det har jeg fremdraget. Naar der er Tale om, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds ogsaa syntes at faae den ærede Minister til at gaa ind paa, at, naar man skal have et Arbejde færdigt til bestemt Tid, saa kan det være nødvendigt at tage Søndagen til Hjælp, da undrer det mig, at man vil komme med den Slags Betragtninger. Navnlige syntes jeg, at det er at drive det vel vidt, naar den ærede Minister taler om at faae sit Tøi færdigt til bestemt Tid. Tror da virkelig den ærede Minister, at der er noget Menneſte i Verden udover den Mand som skal bruge Tøiet, som bryder sig om, hvorvidt Tøiet er færdigt eller ikke? Det er da virkelig ikke nogen Samfundsinteresse. Vil virkelig den ærede Minister paaubutte mig, at jeg skulde have ment, at det interesserede noget Menneſte i Verden? Jeg kan ikke forstaa, at den ærede Minister overhovedet vil bruge en saadan Argumentation lige overfor den Slags Ting. I Lovforslaget staar der, at Myndighederne i visse Tilfælde, som de anse for paatrængende, kunne bestemme, hvorvidt et Arbejde maa udføres paa Helligdagen eller ikke. Der staar ikke i Lovforslaget, at det er Arbejdsgiveren, der bestemmer, om et Arbejde er paatrængende nødvendigt eller ikke. Lovforslaget indeholder ikke et eneste Ord, der gaar ud paa at give Arbejdsgiveren denne Ret. I § 3 staar der, at vedkommende Myndighed kan gjøre Undtagelser. Det er jo Tilfældet i mange andre Love, hvorfor saa ikke ogsaa her? Men at komme ind paa saadanne Smaaſager, som vedkomme Mand og Mand alene, det er dog en Tankegang, som forekommer mig at gaa lidt for lavt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds kunde have sparet hele sit sidste Foredrag om Skibes Reparation, hvis han havde kjendt den nuværende Helligdagslovs § 1, hvor der staar: at Skibe, der befinde sig i Rødhavn eller ligge til Anker paa nabens Plads, Løfse, lades eller repareres, det skal denne Lov ikke være til Hinder for. Jeg har tidligere bedt det ærede Medlem, naar han vilde være med til at diskutere, om at have Kjendstab til, hvad der er Lov, saa at man ikke skal staa her og underrette ham derom; det kan man dog forlange. Det ærede Medlem har altsaa Lov at male paa Skibene, naar de ligge i Havn, lige saa

meget han vil, naar de skulle repareres. Det giver den nuværende Lov ham Ret til, og derfor behøves der altsaa ikke nogen ny Lov.

Det ærede Medlem fra Frederiksøvert (Hold) udtalte, at det vilde være vanstelig at opnaa Enighed om Noget, det har vist sig tidligere, og den ærede Minister sagde Noget i Forbindelse dermed om, at han havde et Følelse af, at Thinget ikke var enigt, og at det derfor ikke var Regjeringens Skyld, at det af mig fremsatte Lovforslag ikke blev til noget. Nei, hvad jeg bebrejdede den ærede Minister og Regjeringen, det er, at naar de gribe ind og forsøge at gjøre Noget ud af den sociale Lovgivning, saa skyde de Arbejderne ud; men jeg bebrejder dem ikke, at det fremsatte Lovforslag endnu ikke er blevet til Lov; det er den ærede Minister ikke Skyld i; det er, hvad jeg har omtalt for dette Forslags Vedkommende.

Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) kom med det personlige Raad, som jeg er vant til at høre fra anden Side her i Salen, at vi skulle gaa en anden Vej. Det har jeg hørt, hver Gang der er kommet Arbejderlovsforslag frem. Jeg har saa hørt fra en Side her i Salen: Det gaar ikke an ad denne Vej; se at finde paa noget Andet. Nu kommer det ærede Medlem ogsaa og siger til mig, at det ikke gaar an ad denne Vej. Jeg skal ikke misunde ham den Stilling, han staar i sammen med Regjeringen og dens Venner. Hvorvidt den Vej, han raadede til at følge, vilde blive lettere, kan hverken jeg eller det ærede Medlem vide. Men hvis man altid, naar man tager fat paa Noget, skal møde den Anstuelſe: Nei, det gaar ikke an paa den Maade, saa vil det ærede Medlem indrømme, at det er ikke meget imødekommende, hverken for hans eller Andes Vedkommende. Det ærede Medlem mente, at man hellere skulde hjælpe de Umyndige og Mindreaarige. Menet det ærede Medlem ikke, at de gamle Arbejdere ere lige saa umyndige? Ere ikke de fattige Arbejdere lige saa afhængige af deres Arbejdsgiver og hans Bestemmelser som den Umyndige? Hvor skal Arbejderne gaa hen, naar han bliver affædiget? Kan det ærede Medlem sige det? Nei, der bliver ikke Andet at sige, end at Arbejderne under den nuværende økonomiske Forhold ere fuldkomment afhængige i økonomisk Henseende og blive det, hvad enten de ere mindreaarige eller fuldmyndige. Det ærede Medlem henviste til — hvad der naturligvis er meget priseligt og vidner om hans Kundskaber — at man i ingen andre Lande har en Lovgivning paa dette Omtraade. Det er priseligt, at man